

Отайвамъ се на дъното
на кладенче — душа.
И на зората сънното
ухание руша.]

И щомъ росолекъ прѣснитѣ
ржкойки нарѣми,
азъ се изливамъ въ пѣснитѣ
на булки и моми.

Надувамъ прахъ по сборове
надъ мекитѣ върби
и правя въ сънни дворове
сватбарски веселби.

При снѣжнитѣ вѣявици
се впивамъ съ люта стрѣль
съ безчислени пиявици
въ лицата чакъ до кръвь.

И съ облаци задрѣстена,
беззвучна, снѣжна нощъ
на месеца презъ прѣстена
окжпвамъ въ мекъ разкошъ.

На пролѣтъ пѣя съ птицитѣ, —
разцѣфвамъ съ всѣкой храсть;
и полудѣлъ въ пшеницитѣ,
изпускамъ кичестъ класъ.